

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλιμ δκτακόσα κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρητα.

Τών θρων μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα
κι' έναν έγω έννενητά
Συνορμητός θα λέγομαι
και 'σταν' Αθηνών τήν πόλιν
και εις τήν Έλλάδα ένν
Συνορμητή γιά κάθε χρόνο

— μόνον μία φορά θα βγαίνω,
— κι' όπως μου καταβαίνει.
— γιαι' λεπτά δέν έχωμ.
— και εις τήν άλλωσότην.
— έλεγες κάδε κι' έννοσην.
— **αυτά φράγια είναι μένο.**

γιά τά τένα θρωσ μέρη
Κι' ένα φύλλο άν κρατής
κι' όπεμος τόν παρᾶ δέν δίδει
Γράμματα και συνορμαι
Γιά τή σέρα και τή μέρα

— **έτσι φράγια και 'στέ χίρο.**
— έγινε συνορμητης,
— έπ' εύλειτα πρᾶς έμᾶ.
— κάτε φύλλο μία δέκαρη.

Γεννάρη δευτέρα
και δώρων άμέρα.

Πούντος δεκατέσδερα και με τετρακόσα,
νέου χρόνου βάσανα και παλούκια τόσα.

Δέντρο λαμπρό του Φασουλᾶ
γιά τήν ημέρα τήν καλή.

Όρίστε και 'στό δέντρο μου διά τὸ νέον έτος
Ψάρα να σᾶς δώσωμεν έγω κι' ὁ Περικλέτος.
Μηχανική κι' έπίσημος άνέτειλεν ημέρα
κι' προσκυνῶ τόν 'Άγιον τόν εκ τῆς Καισαρείας,
κι' αυτό τὸ δέντρο, κύριοι, πὸν βλέπετε' έδω πέρα
έν' εκ τῶν σπλάγγων του λαου και τῆς έλευθερίας.

παρέρχονται και δισκετοι κι' εϋτυχισμένοι χρόνοι
κι' εκείνο δέλωσ λίπασμα και κοπιρά φυτρώνει,
και κερανοι τριγύρω του και καταγιᾶδες βρέμονται
και νόμοι και Συντάγματα εις τὰ κλαδιά του κρέμονται,
κι' εις τούτου άνεβλάστησαν κι' οι πρό αιώνων πόθοι
κι' ὁ τελευταίος ὀβολός γι' αυτό κατηναλώθη.

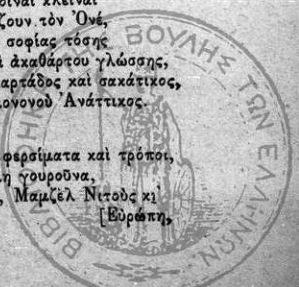
Αυτό, καθὼς οι Έλληνες κι' οι σύμμαχοι των ξέρουν,
πολλοι πολλοί κελάδησαν τήν άνοιξι να φέρουν,
και τώρα ένας έμεινε 'στό τέλος μοναχός
και κελαδει και κελαδει με πείσμα ὁ φτωχός,
και ολλ' ένας κουβός δέν μπορεί να φέρη μόνος άνοιξι
κι' άκούει τὰ τραγούδια του ή μπόρρα με κατάνυξι.

Αυτό τὸ δέντρο κρέμονται τὰ τέλη κι' οι δασμοί,
πολλοί θαυματουργήσαντες Προϋπολογισμοί,

έπι δανείων δάνεια και του Τρικούπη φόροι,
του Θεωρητᾶ τὰ τρόπαια και οι λιμοκοντόροι,
ἔλου του έθνους τὰ σεπτά, τὰ τιμαλφῆ και τάγια,
ήγουν τὰ κυμαίνόμενα, τὰ φόντα, και τὰ πάγια,
έκ τούτου δέ ζυλεύεται τὸ Φ λ ο γ ε ρ ὀ Κ α μ ι ν ε,
χορεύουν δέ 'στών ίσχιου του χρυσοκανθάρων σμήνη
κι' εκπολιτίζουν με χοροδς τήν βάρβαρον Έλλάδα
κι' έγω με τήν καινούρια μου κορδόνομαι βελλάδα.

Σ' αυτό τὸ δέντρο στέκεται και κάνει παραούλι
ή κλεφτουριά τῶν πόλεων και τῶν βουνῶν συνάμα,
μεγάλα τζάκια δηλαδή και προύγοντες και δούλοι
κι' άκούεται Πανσαινῶν και πεινασμένων κλάμμα,
ένθ κυρίαί ὅπ' αυτό και δισποιναι κλειναι
μετά πολλῆς εἰσᾶψως διαβάζουν τόν 'Όσι,
άν και καμπόσοι λόγιοι μετά σοφίας τῶσες
μαλλόνουν περι καθαράς και ακαθάρτου γλώσσης,
κι' ὁ μὲν καλεῖται λόγιος σκαρτάδος και σακάτικος,
ὁ δὲ τὰ μάλα σλόιικος και μονοῦδ' Ανάτικος.

Έδω του κόσμου του καλοῦ φερσίματα και τρόποι,
έδω παγαίνει καθεμιά έπίσημη γουρουνα,
έδω Μινιόν, Λακμέ, Μποκάς, Μαι(ε)λ Νιτόδς κι'
[Ευρώπη,

τὸ Ἐρι Ἐρινάκι μου, ἀχ βᾶχ και παπαρούνα.
Ἐδῶ και κλειδοκίμβουλο, σουραύλι και νταουλι,
ἔδῶ ρεμβάζουν τὸν συρμὸ Παρισιναῖς κοκόταις,
κί ἔνθ προσμένεις ἀπ' αὐταῖς νὰ ξεφυτρώσουν μοῦλοιο
ἄλλο τὰ κακαρισματα κί ἄλλο γεννοβν ἡ κόταις.

Ἐδῶ κυττάζω τοὺς τρανοὺς και τοὺς μικροὺς Λου-
[κουλους
και βλέπω τοκετοὺς κορῶν φρονιμῶν κί ἐναρέτων,
και μ' ἀπογόνους ἔξαφνα τοῦ Περικλέους μούλους
τὸ ἱερὸν Κατάστημα γυμίζει τῶν ἐκθίτων,
κί ὁσον ἐμπρός μου συναντῶ περισσοτέρους νόθους
τόσον ἐλπίζω πῶ πολλῶ στόυς προ αἰῶνων πόθους.

Σ' αὐτὸ ποὺ φαίνεται γερό, ἀλλ' εἶναι κούφιο μέσα,
ἡ κάθε Φαναριώτισσα ποκάρει Πριγκηπέσση,
ἔδῶ μετρά τοὺς τίτλους του τὸ ἔξακουστὸ Φανάρι
κί οὐτε λέξεις ἐλάχιστος δὲν κηλιθῶνει φράκο,
ἔδῶ Βαρόνων πληθμονή, κί εἰς κάθε του κλωνάρι
τρία πουλάκια κάθονται και πίνουν και ταμπάκο.
Ἐδῶ ἡ ράτσα τῶν Ρωμηῶν μαζί με τὴν μιγάδα,
ἔδῶ κί ἡ πλύστρα τοῦ συρμὸ ἀφίνει τὴν μουγάδα
και περὶ δάιπνα και χοροδὸς Βασιλικὸς τυρβάζει
και τὰ ρωμάντζα τοῦ Μπουρὸζ με τὸ κακαρο διαβάζει.

Αὐτὸ τὸ δένδρον, κύριοι, τῆς πανυμνήτου χώρας,
ὅπου παντοῦ φημίζεται και τόσο ἐκτιμᾶται,
νομίμως πῶς καθήτησεν ὡς ἔδῶ Μνδραγοράς,
πᾶς δ' ὑπ' αὐτὸ καθήμενος εὐθὺς ἀποκοιμάται,
και βλέπει τέτοια ὄνειρα, ποὺ τὸν σταυρὸ του κάνει ...
τὸν μέγαν Ναπολέοντα μετὰ τοῦ Δεληγιάννη
νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν Καρχαλοῦ με βάδισμα χοργόν,
τὸν Μακεδὸν Ἀλέξανδρον με τὸν Πρωθυπουργόν,
διότι τὸν Χαρίλαον εἰς χρόνον δόξης ἄλλον
ὁ Κρέμος τὸν ἐβάπτισεν κί Ἀλέξανδρον μέγαν,
βλέπει τὸν Κωνσταντόπουλο σὲ κουνιτῆ πολτρώνα
νὰ γίνετ' ἕνα με τὸν Πιτ και με τὸν Παλμειστρώνα,
τὸν Ράλλην τὸν πυρρότριχα και τὸν Τριτοκομίτην
με τὸν Ἀριστογιέτονα σηκῶνοντα τὴν μύτην,
τὸν Καραπάνον τὸν μακρὸν δι' ἄλ' ἀποφαινόμενον
κί εἰς τρίποδα με τῶν Δελφῶν τὴν Σίβυλλαν μαινιόμενον,
σὸν Ἀριστείδην τὸν γωστον και δίκαιον πολὺ,
ὅπου τὸν ἔξωστράκισαν γὰ τὴν δικαιοσύνην,
τὸν Σόλινα Σιμόπουλον με στόμφο νὰ μιλή
πῶς δὲν ὑπάρχει ἀδικος στὴν νέαν Ρωμηοσύνην.

Βλέπει τὸν Δήμαρχο Μελά με ρώμην Ἡρακλή,
τὸν Περικλέτο τὸν τζουτζε μετὰ τοῦ Περικλή,
τὸν ναυτικὸν Θεμιστοκλῆν τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων
με τὸν Σκουλοῦδην νὰ καλῆ περὶ τειγῶν ἐυλίτων,
τὸν Δημοσθένη, ποὺ κάμε τὸν Φίλιππον τουλοῦμι,
τὴν χάρτα του στὰ δουλικὰ ν' ἀφίνῃ του Δραγοῦμη,
τὸν Καλλιγὰ τῆς Ἐθνικῆς, ποὺ δὲν του λείπει δόντι,
νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Πλάτωνα, ὅχι τὸν Νεχρεπόντη,
ὅτι δὲν πρέπει με χρυσὸν νὰ δίδονται τὰ τέλη,
παρόντος στὴν συζήτησιν και τοῦ Ἀριστοτέλη,
βλέπει τὸν τετραπέρατον καθ' ἄλ' Ἀλκιβιάδην,
τσακπῖν πρώτης τάξεως, κί ἀνήμερο Ζαρκάδι,

ἀλαμπρατσέτα νὰ γυρνᾷ μετὰ τοῦ Θεοτόκη
κί ὅπου καλὸς ποδογυροῦς νὰ τὸν καταδώκῃ,
τὸν Πυθαγόραν ἔμπορον μετὰξῆς στὴν Καλοῦδα,
Σωκράτην τὸν φιλόσοφον νὰ παίζῃ ρόλον Σιγούτα
και με μανιάν ἱερὰν θερμοῦ γυναικολότρου
νὰ κἀν κόρτε στὴν Βιολετὸ τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου,
ἀλλ' ὅμως και τὸν Ἄνταν κυττά τὸν Τελαμώνιον,
τὸν ἦρωα τὸν θαυμαστὸν και γίγαντα θαυμάιον,
ποὺ ἦτον ὡς κορμὸς βρυδὸς ἡ καθεμιά του ἀντίξ,
τοῦ Ράλλην και τὸν Μαρσαλά νὰ εἶναι ὀδρινάντζα,
μὰ βλέπει και τὸν κυνικὸν τῶν δρόμων Διογένη
νὰ προσπαθῆ κατακτητῆς τῶν αἰθουσῶν νὰ γένη
κί ἐκεῖνο τὸ ἱστορικὸν νὰ παραιτῆ πιθάρη
και νὰ βασιτᾷ τὸν εὐγενὸν συζύγων τὸ φανάρι,
τὸν Σοφοκλῆ ἀκεπτόμενον τὴν Γαλλικὴ τὴν ράντα,
τὴν Ἀσπασίαν τὴν γνωστὴν Γαλλίδα κουβερνάντα,
τὸν Ἐυριπίδην κυπῶντα στῶν γυναικῶν τὸ φῶλον,
τὸν δὲ βρογνῶντα Πίνδαρον μαζί με τὸν Αἰσχύλον
ἐπάνω εἰς ἔλαστικὸν τῆς μόδας καναπέ
θαυμάιοντα τὴν ποιήσιν τοῦ Φανασῶ Κοπέ,
τῆς δὲ σοφίας τὴν θεὰν περὶτρομον νὰ σαίρη
πρὸ τῆς Παρέν, τῆς Κεχαγιά, και πρὸ τῆς Καλησπέρῃ,
τὸν Μιλτιάδην τὸν κλεινὸν εἰς Μαραθῶνων νίκας
φιρὶ φιρὶ με τὸ κερὶ νυμφῶν ζητοῦντα προίκας,
τὸν Κίμωνα ὡς Ἐὐέλπιν με κίτριναῖς σπαλέταις,
τὸν Ἰσοκράτην παίζοντα πασιὰ με σκαλέταις
και παρ' εὐζῶνων τρώγοντα σαράντα παρὰ μίαν
κί εὐθὺς φωτογραφούμενον εἰς τὴν Ἀστυνομίαν,
τὸν Πραξιτέλην τὸν πολὺν νὰ πέρνη γὰ μοντέλο
τὸν Μιστριώτην τὸν Ἐρμηῆν κί ἐμὲ και τὸν Σμετῆλο,
και τέλος Κόδρον, τὸν τραγῶν ἐκείνον Βασιλέα,
ὅπου δὲν εἶχε μήτε Θῶν, μηδὲ Διαγγελεα,
εἰς γεῦματα τῶν Προσευκῶν νὰ γλυκοῦντο εὐρεῖα
και με τὴν Κόζεκ τὸ μπιστὲν ἀλέγρη νὰ χοροῦν.

Τοιαῦτα ὄνειρεύεται παράξανα πολὺ
πᾶς ὑπ' αὐτὸ κοιμώμενος μ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ,
κί ἀκούει μες στὸν ὕπνο του τὸν νυκτοκράτη Γκιῶνη
νὰ κλαίῃ τὸ συνάλλαγμα και τὸ ναπολεόνι,
και τότε πᾶς ξιπάζεται και ἐκτός φρενῶν πηδᾷ
και μοιρολόγι θλιβερό τῆς μόρας τραγοῦδα.

Αὐτὸ τὸ δέντρο στοιχειώσε, κί ὅποιος Ρωμηὸς τὸ ἔβῃ
εὐθὺς μεταμορφῶνται τὸ κάθε του κλαδί
σὲ μὰ πεντάφυλλ' ἀλλοιώτικη, ποὺ πάντα μεγαλῶνει
και τῶν μεγάλων και μικρῶν τὰ μούτρα φασκελῶνει.
Ἀρχιμηγιά και ἀρχιχρονογιά και ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος...
δεχθῆτε δῶρα μετ' εὐχῶν ἐκ μέρους μου ἀφθόνως.

Εἰς τὸν Μεγαλειότατον ἀπὸ τὸν Τσάρον δῶρα
και τὸ Ταμίον του ποτὲ νὰ μὴν προσβάλλ' ἡ ψφῶρα.

Δῶρα και στὴν Βασίλισσαν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς
κί ἱδρύματα φιλάνθρωπα με Ρώσους ἀσθενεῖς.

Εὐχᾶς εἰς τὸν Διάδοχον, ποὺ νὰ μὴν πάνε ἀδικα,
και μίαν πρόκλησιν χοροῦ κί ἀπὸ τὰ Πιθαράδικα.

Σαμπάνιαις εις τοδς Πρίγκηπας, τοδς τόσον ζωηρούς,
γιὰ νὰ τὰ κάνουν θάλασσα και νίλα 'στοδς χορούς.

'Αγκίστρι 'σὸν Πρωθυπουργὸν μήπως παράδες λάχη
κι αὐτὸ τὸ νέον δάνειον νὰ μὴ φανῆ σὰν χίμαιρα,
ὡς σκάφος δὲ ἀκλόνητον τῆς πολιτείας νάχη
ἓνα καράβι ἀπ' αὐτά, ποὺ λένε τὰ Καλήμερα.

'Στοδς Ὑπουργοὺς και Βουλευτάς τῆς πλειονοψηφίας
χρόνους πολλοὺς κι εὐδαιμόνας λουφέ κι ὑπερτροφίας.

'Στοδς ἄλλους, ποὺ τοδς ἔσπασε τῆς νῆστειας ἡλιγοῦρα,
ὑπομονή και λάρυγγα κι ἀδιάκοπη φαγοῦρα.

Και 'στοδς Ρωμηούς, ποὺ ἔξασαν τὸ χρῶμα τῆς στερε-
ἓνα σακκι μὲ θησαυρὸν ἀφράτης καθβαλίνας. [λίνας,

Χαιρετισμοὶ λογιῆς λογιῆς ἐκ τῆς ὀνηώθους συλλογιῆς.

Α'

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά,
— πάρτε κρεμάλας και σχοινιά—
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος
— σπολλάτη και ὀ θρόνος. —

'Αη Βασίλης 'πλάκωσε
— ἡ φτώχεια μὰς 'χαντάκωσε—
ἀπὸ τὴν Καισαρεία
— 'στὴν μπόρσα φασαρία. —

Βροστὲ λιθάνι. και κερί
καλλίτερα νὰ μὰς θωρῆ,
χερσὶ και καλαμάρι
και γαϊδουριῦ σμαμάρι.

Κάτσε νὰ πῆς, κάτσε νὰ φῆς,
— και σὺ τῆς πείνας θὰ ψοφῆς—
κάτσε νὰ τραγουδήσης
νὰ μὰς καλοκαρῆσης.

'Ἐμαθα μόνο γράμματα
κι' ἔγω γιὰ γούνας ράμματα,
τραγουδῶ ντιπ δὲν ξέρω,
μηδὲ τὸ ξύσου γέρο.

Και σὰν εἰξεύρη γράμματα
μ' ἔμας ἀρχίνα κλάμματα . . .
τὴν καταντιὰ μὰς κίττα
και 'πὲς τὴν ἄλερα βῆτα.

Γιὰ σένα, φάρα ζηλευτή,
— ποὺ νὰ σοῦ 'πῆ παππάς 'στ' αὐτί—
σὰν τί νὰ 'πῶ και πάλι; . . .
— και ὀνάκος 'στὸ κεφάλι. —